

УДК 378.094 (477. 83 – 25)

Іванна **Матковська**

аспірантка Львівської національної
академії мистецтв

Вплив світоглядних і мистецьких засад Романа Сельського та Карла Звіринського на формування творчої особистості Зеновія Флінти

© Матковська І., 2017

<http://doi.org/10.5281/zenodo.573925>

Анотація. Стаття присвячена творчості Зеновія Флінти – талановитого живописця, графіка, художника-кераміста, педагога. Проаналізовано вплив учителів з фаху – Романа Сельського та Карла Звіринського на формування його творчої манери, що відбувалось у 1960-их рр. Їхня педагогічна діяльність у Львівському державному інституті декоративного і прикладного мистецтва (нині Львівська національна академія мистецтв) й училищі декоративного мистецтва (нині Львівський державний коледж декоративно-ужиткового мистецтва імені Івана Труша) та інших навчальних закладах в умовах тоталітарної дійсності дозволила учням пізнати та засвоїти заборонений досвід полікультурного мистецтва довоєнного Львова, вивчати світову та європейську культурно-мистецьку спадщину.

Ключові слова: творчість З.Флінти, шістдесятники, мистецька спадщина, Р.Сельський, К.Звіринський, підпільна академія.

Творчість Зеновія Флінти – це самобутнє явище в мистецтві Львова 60-80-х рр. ХХ ст. Його талант реалізовувався у різних галузях – живописі, графіці, кераміці, педагогічній праці. Становлення особистості та творчої манери Зеновія Флінти відбувалось у 60-ті рр. ХХ ст. під впливом учителів з фаху – Романа Сельського та Карла Звіринського. Спілкування із цими митцями допомогло Зеновію Флінті в умовах тоталітарної дійсності пізнати та засвоїти заборонений досвід полікультурного мистецтва довоєнного Львова, вивчати європейську культурно-мистецьку спадщину та цінності, стати незалежною самостійною творчою особистістю.

У процесі дослідження ми використовували публікації та видання мистецтвознавців Р. Яціва [1-2], В.Овсійчука [3], О. Ріпко [4], Є. Шимчук [5-7], О. Голубця [8], Н. Маїк та І. Данилів-Флінти [9] та інші. «Волею історії на львівському ґрунті зустрілись «два реалізми»: один – класичний, що брав витоків в академічних традиціях європейських мистецьких столиць – Відня, Кракова, Мюнхена, Парижа, Варшави, інший, з претензіями на свою «вищу фазу» (!) – в більшовизованих художніх закладах Москви, Ленінграда, Харкова, Києва. Диференційованість першого різко відрізнялась від ієрархізованості (майже по «партійній вертикалі») другого» – так описує стан тогочасного львівського мистецького середовища науковець Р. Яців [1, с. 110].

Радянська влада намагалася знищити на окупованих західноукраїнських землях усе, що не вписувалось у рамки «соціалістичної дійсності». Репресії десятків львівських художників – українців, поляків, євреїв за звинуваченням у «формалізмі» та «націоналізмі», усіх «антирадянщиків» мали стати пересторогою для інших митців. Ліквідація творів українського мистецтва (особливо періоду кінця ХІХ – початку ХХ ст.) у збірках музеїв Львова показувала реальне ставлення партійного керівництва до українського мистецтва. В таких умовах культура виживала лише завдяки зусиллям особистостей, які намагалися зберегти духовні цінності та надбання попередніх поколінь.

Містками із спадщиною довоєнного полікультурного Львова були митці старої школи – майстри високої професійної та духовної культури: С. Альбіновська, Ю. Кратохвиля-Відимська, О. Кульчицька, Л. Левицький, О. Ліщинський, В. Манастирський, Я. Музика, І. Севера, М. Сельська, Р. Сельський, Г. Смольський, Р. Турин, М. Федюк, О. Шатківський та інші. Їхня викладацька робота у Львівському державному інституті декоративного і прикладного мистецтва й училищі декоративного мистецтва, поліграфічному інституті, дитячій художній школі, контакти з мислячою молоддю були причиною її мистецького розмаїття і звернення до філософічності образів, – наголошує Олена Ріпко – один з найперших дослідників проблематики мистецтва Львова 60-80 рр. ХХ ст. [4, с. 224-225].

«Зеновій приїздить у Львів шукати ідеалу позачасової краси. Поступово Львів стає містом його життя. Це був інший вимір пізнання: після впорядкованості плину буднів у Токах ритм великого міста з його багатолюддям і загубленістю у натовпі, щоден-

ними матеріальними проблемами, імпровізованими молодечими розвагами, бажанням учитись і непростим розумінням своєрідності мистецької атмосфери – усе на багато років стає сповіддю правди і сумнівів...» [7, с. 3].

Зеновію Флінті поталанило навчатись у Львівському державному інституті декоративного і прикладного мистецтва в одного з митців «старої школи» – Романа Сельського. «У житті кожної людини є зустрічі, які мають вплив на подальший хід нашого життя. Не будь їх – все у нас пішло б по-інакшому. Вони відкривають нам очі на те, чого ми досі не бачили, і невідомо, чи побачили б коли-небудь. Вони повертають нашу діяльність у нове русло. Вони надають нашому розумінню життя і світосприйняття нових барв» [10, с. 8], – так згадував про Р. Сельського Карло Звіринський.

«Що він, Роман Сельський, уродженець Галичини (ур. у Сокалі 1903 р.) почав студіювати західну культуру і що він захопився нею, мабуть нікого не здивую. Галичина була завсіди краєм, де перехрещувалось багато впливів. Бо коли гравітація була у психіці вродженим самопочуттям, так само і оправдувалось захоплення культурою Заходу, де можна було все зискати і нічого не стратити. Про те, щоби затерти індивідуальне обличчя при чужинній супрематії культурних впливів не могло бути і мови» [11, с. 86]. Творча особистість Р. Сельського поєднала впливи українського художника Леона Должицького, видатних польських митців – його викладачів у Краківській академії мистецтв – Юзефа Панькевича, Юзефа Мегофера, Казимира Сіхульського, «Комітету Паризького» (капістів), творчості Фернана Леже, групи «Artes», монументальної іконописної школи України.

Роман Сельський був продовжувачем «шкільної традиції» – лінії історичної спадковості, біля витоків якої стояв Михайло Бойчук, у своїй мистецькій школі розвивав Олекса Новаківський, учнем якої був Р. Сельський. Яких би проблем львівського мистецтва, зокрема живопису, не доводилось торкатися, не можна випускати з уваги лінію історичної спадковості, що більшою або меншою мірою позначила найрізноманітніші й, здавалося б, далекі творчі шляхи й авангардні пошуки галицьких митців своїм еквівалентом цінностей [4, с. 224-225]. Починаючи із заснування Інституту декоративного й прикладного мистецтва 1947 р., Роман Юліанович Сельський викладав у ньому тридцять років. У нього вчилися

монументалісти, керамісти, текстильники, художники скла. Ерудиція, інтелігентність, толерантність, доброзичливість зробили квартиру-майстерню подружжя Сельських Школою майстерності, духовності й любові до мистецтва. Їй притаманне було збереження традиції 1920-30-х рр.: контактність мистецької культури й відкритість Заходу. Її орієнтиром були досягнення європейського, насамперед французького, малярства перших десятиріч століття. Універсалізм, притаманний мистецтву Львова з його увагою до культури речі в її оточенні, до середовища як синтезу різних видів мистецтва, був предметом особливої уваги Р. Сельського у спілкуванні з учнями.

Студенти Р. Сельського захоплювалися А. Матісом, П. Сезаном, що надихало й самого вчителя. Позааудиторні години проходили в бесідах у майстерні. Щоліта молодь їздила із Р. Сельським і Р. Турином у Карпати, у Судак малювати пейзажі. Тоді виникала зухвалість мислити по-своєму, неприборкана творча радість і жадоба до праці [4, с. 226]. Школа Сельських дала життя багатьом митцям-послідовникам, виховувала опірність у індивідуальностей, здатних формуватися складніше й самобутніше. Учні школи Р. Сельського та М. Сельської Першої генерації (шістдесятники) – Карло Звіринський, Данило Довбошинський, Володимир Патик, Іван Скобало та інші – склались індивідуальностями яскравими, цікавими. Їх зближувала відданість учителям, посвята мистецтву, духовний та малярський нонконформізм, переважання декоративно-монументальної організації простору, напруженої палітри широкого діапазону, контрастних кольорових плям і ритмів.

Карло Звіринський – один з перших «випускників» школи Романа Сельського – був ще одним наставником Зеновія Флінти. Карло Звіринський згадував: «Середовище, в якому я формувався, було тісно пов'язано з Сельським – моїм учителем, з яким я познайомився у 1946 р. Аристократичне обличчя Сельського справляло вражіння персонажу картини Ель Греко. «...» В нього вдома збирались мистці, котрі не були зв'язані з тим, що діялося в спілці, не були зв'язані з тими вимогами, які до них ставились. Приходив Турин, Ліщинський, Манастирський, Вальницька, дочка Труша та ін. Створився у тогочасному мистецькому житті міста якийсь острівцець, якась оаза, де велися розмови про мистецькі проблеми... Раз на тиждень БіБіСі передавало інформацію про мистецьке життя за кордоном. Альбоми, книжки, які ми мали змогу оглядати... я

дивився на ілюстрації, слухав передачі західних радіо і вже уявляв собі в якому напрямку я повинен рухатись. Деяку інформацію я діставав від Сельського. То були його розповіді, статті та ілюстрації, опубліковані до 1939 року (Сельський мав багато таких мистецьких журналів і газет)» [10, с. 22].

На 1960-1961 рр. припадає початок дружби Зеновія Флінти з Карлом Звіринським – педагогом, ерудитом і митцем, засновником прогресивної підпільної академії, постійним учнем якої став З. Флінта. Таланить не всім, а от Зеновій стає учнем Карла Звіринського, який відразу після закінчення Львівського інституту прикладного і декоративного мистецтва (1953) почав викладати в училищі на відділі малярства. Учителю помітив вдумливість і серйозність Зеновія, кмітливість і риси лідера. У навчальних майстернях Флінта почував себе впевнено. В ескізах чи в пошуках композиції почав розуміти стихію, яка захоплювала і приносила задоволення. Народне мистецтво, бачені змалечку килими, вишиття, чи навіть великодні писанки у стінах мистецької школи набували певної значимості й глибини [7, с. 3].

Про педагогічну працю і мистецьку школу (яку сьогодні називають підпільною академією) Карло Звіринський залишив у спогадах такі рядки: «...я є ніби художником, але так вийшло, що найбільше часу я потратив на викладання, на формування інших, ніж власну творчість. Часи були погані... мені здавалось: життя мое ще довге, я ще намалюю, але як вони (ті молоді студенти) вирвуться, як я їм сьогодні того не виясню, то завтра вже буде пізно... Я сам склав програми занять з історії України, християнської доктрини, світової культури, літератури і музики... хотів допомогти своїм студентам в пошуку справді потрібних знань... Вірність своїй спадщині, своїй тотожності у всіх ділянках мистецтва, а рівночасно базуючись на них, розвивати залишене предками і на цій базі робити сміливі пошуки таких мистецьких форм виразу, яких вимагає час...Допомагаючи рости їм, ріс і я сам... І справою моїх старань було власне те, щоби власне розвинути в них (студентах) оту потребу йти власною дорогою... Мої учні – то мої найкращі твори... [10, с. 31]

Ще один важливий рядок зі спогадів К. Звіринського, який характеризує його підхід до вивчення мистецтва і педагогічної праці: «Думаю, що кожен з мистців для того, щоб його мистецтво було повним і глибоким, мусить бути ознайомлений з усім тим, що

було до нього, мусить це знати, мусить пережити, як дитина: від дитячих рисунків, які нагадують нам печерні, через античне мистецтво, через ренесанс, імпресіонізм тощо, аж до того, що робиться в наші дні. І, власне тоді, маючи багаж своїх попередників, можна на тому справді будувати щось міцного не повторюючи його, а розвиваючи. Навіть такий новатор як Пікассо мав глибокі коріння...» [10, с. 22].

Його ієрархія цінностей виглядала таким чином: духовні цінності, суспільні цінності, а потім мистецтво, яке було тією третью вартістю, що мусила служити двом першим [10, с. 7].

Роздуми К. Звіринського про духовні цінності й мистецтво: «Для мене моє малярство є тісно пов'язане з моїм ставленням до Бога, з моїм баченням Його у всьому, що оточує мене. Моє малярство є формою молитви. Спостерігаючи природу – я подивляю, подивляючи – я малюю, малюючи – я молюся. Всі картини я сприймаю як молитву. Я би хотів не ковзатись по поверхні зовнішній, а проникнути в зміст того, що я бачу... Мистецтво не є сенсом мого життя, а лише засобом для висловлення мого ставлення до життя. У творчості своїй пробує врятувати від забуття мій маленький світ... Моє малярство – це віддзеркалення моїх вражень від оточуючої дійсності, а оскільки я в різний час по-різному реагував на цю дійсність, то і форма того малярства була різною... Воно є просто однією з форм бачення і розуміння того, що нас оточує [10, с. 31].

К. Звіринський, сам зачарований лекціями інститутського патрона Р. Сельського, усякими способами приваблював молодих людей до активного вивчення світової класики. Зацікавлення З. Флінти під впливом Р. Сельського і К.Звіринського літературою про мистецтво, філософію, естетику сприяло розширенню його світогляду, формуванню нових підходів до творчості. «Книжка формувала мене більшою мірою, ніж життя. На життя я дивився крізь призму книжки і це було моїм благословенням і прокляттям... Я з дитинства був вихований у християнському дусі. В селі, в якому я народився (Лаврів), був василіанський монастир. Там була теологія, там я зустрівся зі сформованими теологами, з якими контактував, там я мав доступ до літератури... Тоді (в 14-16 років) мій світогляд був уже повністю сформований. Пізніше я його просто доповнював, конкретизував. Я був добре обізнаний зі світовою філософією, літературою, музикою» [10, с. 23], – пише К. Звіринський.

На думку К. Звіринського, на той час головним було виховати людей, свідомих особистостей, громадян, а не лише митців. З роздумів К. Звіринського про суспільні цінності та мистецтво: «Митець – це людина особливого складу. Він наділений особливою вразливістю на те, що його оточує. Він не може і не має права залишатись у вежі зі слонової кістки в час, коли лютує несправедливість, неправда, коли Батьківщина потребує допомоги кожного свого члена. Є час, коли треба міняти орала на мечі і час міняти мечі на орала. Як можна любитись малюванням яблука (мається на увазі натюрморт з яблуками П. Сезанна), коли побіч гине людина» [10, с. 31].

З-поміж десятків студентів К. Звіринський обирає небагатьох, задалегідь спостережених і перевічених на порядність. Його студентами стають Зеновій Флінта, Іван Марчук, Петро Маркович, Олег Мінько, Андрій Бокотей, Роман Петрук, Богдан Галицький, пізніше Олександра Цегельська-Крип'якевич. Найбільше розмов велося навколо мистецтва: відчуття чи переживання в душі кожного та втілення їх у мову образотворчості. Зустрічалися два-три рази на тиждень у квартирі пана Карла на вулиці Лисенка, 22б і розмовляли годинами. «Мене завжди захоплювала можливість виразу через саму форму – зіставлення тону, кольору, силуету, ритму, пропорцій. По суті вони, подібно до музичної гармонії чи контрастів, творять емоційний лад і, зрештою, духовну структуру твору. Моє малярство є відгомонам тут у нас (в УРСР)... того, що можна було би окреслити як спробу іти з духом часу. І то – щиро, не те, щоб я хотів їх копіювати, що я хотів бути оригінальним. Просто мене це переконувало, я глибоко був зворушений тим і пережив це. І я хотів, наскільки я то вмів, на свій спосіб якось влитися в ту течію. Я не програмував собі того, я просто відчував це... Образотворче мистецтво є десь посередині між літературою і музикою. Існує певний напрям у образотворчому мистецтві, який керується описовістю і таким чином наближається до літератури... Інший напрям ближче до музики, ...абстрактне мистецтво наближається найбільше до музики, бо користувалося тільки кольоровою гармонією, тональними відношеннями, плямами, лініями, організованими в цілість. Це завжди лежало в основі великого малярства... Не можна нарікати на часи. Завжди було добре мистецтво і була халтура» [10, с. 31] – з роздумів К. Звіринського про мистецтво. З. Флінта згадував: «Школа Карла Звірин-

ського стала невід'ємною частиною нашого життя. Так легше було орієнтуватись у мистецьких стилях і напрямках і переносити болючу незадоволеність реальністю» [7, с. 3].

Оточення друзів-однодумців – молодих митців, які теж «шукали себе», з якими разом відвідували лекції у Львівському державному інституті прикладного та декоративного мистецтва та спілкувалися з Р. Сельським і К. Звіринським поза межами навчального процесу – це ще один важливий фактор у формуванні творчої особистості З. Флінти. Їхнє спілкування та підпільні персональні виставки, які митці влаштовували у вузькому колі однодумців-нон-конформістів були можливістю усвідомити себе, своє місце в суспільстві тоталітарної системи та «соціалістичного реалізму» (чи поза ним), та шлях, який вони обирають. «Виставки не дозволяли дрімати творчій уяві, підштовхували до змагання. А предметом захоплення могла бути найбуденніша річ: вулиця, будинок, двері, риба... віднайдені естетично через використання кольору, ритму, співставлення плям» [7, с. 3].

Характеристика другої генерації учнів Школи Р. Сельського («сімдесятників») – учнів не тільки Сельського, а й студентів його учнів – К. Звіринського, Д. Довбошинського, змінилась. Вона збігається з часом «відлиги» 1960-х рр. – часу їхнього навчання, коли почалася переоцінка світової спадщини – імпресіонізму та постімпресіонізму. З'явилась інформація про пізніші течії й напрямки від фовізму, кубізму до абстракціонізму й сюрреалізму. Переоцінка виявилася, правда, лише «теоретичною», і тавро «формалізму» з формальних пошуків так і не було зняте.

Ядром другої генерації учнів Школи Р. Сельського став випуск 1965 р., до якого входили видатний художник театру Євген Лисик, малярі-монументалісти Любомир Медвідь та Іван Марчук, художник гобелену Олег Мінько, керамісти Зеновій Флінта й Петро Маркович. Вони всі згодом стали також майстрами станкового живопису. Окремі представники другої генерації, немов повторюючи хід європейської мистецької історії 1920-30-х рр., самостійно проходять у власному осмисленні по щаблях еволюції малярської культури (по тих щаблях, якими органічно колись проходили Сельські й «Комітет Паризький», «Artes» інші об'єднання), проходять прискорено, у помітно адаптованій формі. До того ж проходять потай, творячи небачені, надзвичайно оригінальні роботи.

«Гласність» 1980-х рр. показала публіці справжні обличчя «сім-

десятників» за допомогою низки львівських виставок. Посмертна виставка З. Флінти показала, що він у творчих пошуках ближче всіх серед покоління «сімдесятників» стояв до вчителів. Його образна мова маляра та кераміста відображає звернення до внутрішнього світу людей, явищ і речей.

«Доробок Р. Сельського та К. Звіринського значною мірою визначив образотворчий і духовний код львівського малярства цього періоду. Важливою рисою діяльності художників була причетність їх до гуртування в неформальних умовах молодих творчих сил і прагнення передати їм мистецький досвід кінця XIX – початку XX ст. Одним з найяскравіших представників нової генерації став вихованець мистецького кола Р. Сельського, який однаковою мірою проявив виняткові художні та педагогічні здібності, – К. Звіринський. Реальне значення нелегальної мистецької школи К. Звіринського сьогодні все ще до кінця не усвідомлене. Маємо підстави стверджувати, що без його самовідданої праці львівське середовище виглядало б дещо інакше. Адже у формованій К. Звіринським духовній атмосфері зростали такі знакові для мистецтва Львова постаті, як А. Бокотей, О. Крип'якевич, П. Маркович, Л. Медвідь, О. Мінько, З. Флінта», [8, с. 24] – так мистецтвознавець О. Голубець характеризує значення педагогічної діяльності та творчості Р. Сельського та К. Звіринського для розвитку мистецтва Львова.

«Я хочу говорити правду, котрої я не знаю, але яку я шукаю!...», – слова, які записав З. Флінта в робочому блокноті – один з його життєвих пріоритетів. Ще одна засаднича ідея митця, яку він любив повторювати: «Важливо щоб речі і світ постійно обіцяли нам розповісти щось нове», – виразилась у різноманітних техніках. Його твори розповідали про тепле ставлення до рідних, близьких, друзів, цікавих особистостей, «божих створінь», та наповнених життям побутових предметів, пейзажів, складних символів і психологічних трактувань певних явищ, а часом простих і таких зрозумілих. Батько любив життя у різних його проявах: у сонці, дощі, хмарах, загадковому лісі з його химерами, тріснутому маці, сумному погляді очей, порусі руки, несподіваному ракурсі постаті», – згадує Ірина Данилів-Флінта – донька художника, співавтор-упорядник видання «Зеновій Флінта» [9, с. 4].

Педагогічна діяльність Зеновія Флінти – це важлива віха в житті митця, яка потребує окремого дослідження. У 1965-1976 рр. – він викладав композицію та кераміку у Львівському державному ін-

ституті прикладного та декоративного мистецтва. З. Флінта продовжував лінію історичної спадковості, передаючи вже своїм учням знання, отримані від Р. Сельського та К. Звіринського, по-своєму переосмислені. Багатогранна постать Зеновія Флінти потребує ретельного дослідження та доповнення ще багатьох аспектів його творчості та діяльності.

1. Яців Р. Українське мистецтво ХХ століття: ідеї, явища, персоналії : зб. ст. / Роман Яців ; Нац. акад. наук України, Ін-т народознав. – Л. : [б. в.], 2013. – 349 с. : іл.
2. Яців Р. Образотворче мистецтво Львова 1960 – 1970-х років: у пошуках ключа до розуміння / Роман Яців // Мистецька мапа України. – К. : Ювелір Прес. – 2008. – С. 27-29.
3. Овсійчук В. Малярство / Українське мистецтво : навч. посібн. : У 3 ч. – Ч. 3 / Д.П. Крвавич, В.А. Овсійчук, С.О. Черепанова. – Львів : Світ, 2005. – 268 с. : іл. – С. 214-240.
4. Ріпко О. У пошуках страченого минулого: Ретроспектива мистецької культури Львова ХХ ст. / Олена Ріпко. – Львів : Каменяр, 1995. – 286 с.
5. Шимчук Є. Львів – місто художників (спостереження) / Євстахія Шимчук // Мистецька мапа України. – К. : Ювелір Прес, 2008. – С.18-23.
6. Зеновій Флінта. 1935-1988. Живопис. Графіка. Кераміка: каталог виставки / [автор-упоряд. Є. Шимчук]. – Львів: Атлас, 1989. -31с.
7. Зеновій Флінта: альбом / [автор-упоряд. Є. Шимчук]. – Львів: Компанія Гердан, 1995. - 32с.
8. Голубець О. Мистецьке середовище Львова другої половини ХХ – початку ХХІ століття: чинники неповторності // Мистецька мапа України. – К.: Ювелір Прес, 2008. – С.24-26.
9. Зеновій Флінта. 1935-1988: альбом / [автор-упоряд. І.Данилів-Флінта, Н. Маїк]. – Львів: Компанія Гердан, 2005. – 47с.
10. Карло Звіринський (1923-1997): Спогади, статті, малярство / [автори-упоряд. Т. Печенюк, Х. Звіринська]. – Львів : «МАЛТИ-М», 2002. – 79 с.
11. Винницький М. Роман Сельський // Мистецтво. – Львів. – 1933. – Ч. IV. – С. 85-88.
12. Зеновій Флінта. Живопис. Графіка. Кераміка: каталог/ [автор-упоряд. О. Пеленська]. – Львів: Облполіграфвидав, 1985. – 22 с.
13. Любомир Медвідь, Олег Мінько, Зеновій Флінта: альбом [автор-упоряд. О. Жирко-Козинкевич]. – К.: Мистецтво, 1992. – 208 с.

14. Мысько Э. Изобразительное искусство Львова: Живопись, скульптура, графика. – М.: Советский художник, 1978. – 120 с.
15. Роман Сельский. Живопис. Графіка: альбом / [автор-упоряд, Г. Островський]. – Львів: Обл. вид., 1988. – 115 с.

ANNOTATION

Joanna Matkovska. The influence of ideological and artistic foundations of Roman Selskyi and Karl Zvirynskyi on the formation of the creative person Zenoviy Flinta. The article is devoted to creativity Zenoviy Flint – a talented painter, graphics artist and ceramist, pedagogue. The influence of teachers' specialty - Roman Selskyi and Karl Zvirynskyi on the formation of his artistic style which occurred in the 1960's. Their teaching activities in the Lviv State Institute of Decorative and Applied Arts (nowadays - Lviv National Academy of Arts) and the School of Decorative Arts (nowadays - Lviv State College of decorative and applied arts named by Ivan Trush) and other institutions in a totalitarian reality actually allow students to learn and master the illegal practices of polyculture tion of pre-war art city, explore the world and European cultural and artistic heritage.

Keywords: art Z.Flinty, sixties, artistic heritage, R.Selskyy, K.Zvirynsky, underground Academy.

АННОТАЦИЯ

Іванна Матковська. Влияние мировоззренческих и художественных принципов Романа Сельского и Карла Зверинского на формирование личности Зиновия Флинты. Статья посвящена творчеству Зиновия Флинты – талантливого живописца, графика, художника-керамиста, педагога. Проанализировано влияние учителей по специальности - Романа Сельского и Карла Зверинского на формирование его творческой манеры, что происходило в 1960-х гг. Их педагогическая деятельность во Львовском государственном институте декоративного и прикладного искусства (ныне Львовская национальная академия искусств) и Училище декоративного искусства (ныне Львовский государственный колледж декоративно-прикладного искусства имени Ивана Труша) и в других учебных заведениях в условиях тоталитарной действительности дала возможность ученикам познать запрещенный в то время опыт поликультурного искусства довоенного Львова, изучать мировое и европейское культурно-художественное наследие.

Ключевые слова: творчество З.Флинта, шестидесятники, наследие, Р.Сельский, К.Звиринский, подпольная академия.